

[Axel Kristensen.]

at vi kan blive nødt til at gribe ind. Den situation vil oppositionen her i salen, venstre og de konservative, ikke i, og hvis man ikke vil det, må man gennemføre et lovforslag af den art, som vi her har fremsat. Vil flertallet ikke være med til det, må man selv tage det fulde ansvar. Hvis folketinget næste forår befinder sig i en tvangssituation, vil man ikke kunne vente vor medvirken til noget i retning af gennemførelse af forligsmandsforslag o. lign. Så må de, der har bragt folketingets i den tvangssituation, alene bære ansvaret for, hvad de kommer til at lave til den tid.

Jeg mener, at der havde været rimelig mulighed for at behandle disse ting grundigt og sagligt. Dette lovforslag er ikke på nogen som helst måde vendt hverken mod arbejdere eller arbejdsgivere; det er bygget op med respekt for ethvert sagligt argument, som modstandere af tvungen voldgift har kunnet fremføre, ethvert sagligt argument, der har kunnet fremføres. Og når man så blankt afviser på forhånd, bærer man sig efter vor opfattelse ganske urimeligt ad.

Jeg vil gerne på venstres og de konservatives vegne trods ministerens overlegne afvisning henstille, at denne sag får en velvillig og grundig behandling i et udvalg.

Hans Rasmussen: Rent bortset fra de principielle opfattelser, som folketingets forskellige partier kan have af spørgsmålet om benyttelse af voldgift i arbejdsstridigheder på arbejdsmarkedet, har folketinget sikkert ikke tidligere været præsenteret for et så rodet og uklart lovforslag som det, der er fremsat af medlemmer af venstre og det konservative folkeparti.

Inden jeg gør nogle almindelige bemærkninger om forslagets opbygning, kunne det være på sin plads at understrege tvetydigheden i den liberale politik, som de to oppositionspartier ved lovforslagets fremsættelse er kommet for skade at føre an i. Det er kun godt, at vi nu får et slående bevis for, at oppositionen ikke under alle forhold

bekender sig til den liberale fremgangsmåde, og at den finder det mest opportunistisk at lade økonomiske regler praktisere forskelligt, alt efter som man tilhører den ene eller den anden stand. Derfor finder jeg det udmærket, at vi efter det fremsatte forslag klart har fået kendskab til den økonomiske forskelsbehandling, der skal lægges til grund gennem den praktiske politik, når det drejer sig om de frie erhverv på den ene side og lønmodtagerne på den anden side.

Efter min opfattelse er lovforslaget dårligt gennemtænkt og i allerhøjeste grad inkonsekvent. Venstre og de konservative har navnlig gennem den politik, de har søgt ført i dette folketingsår, forsøgt at trænge den offentlige indblanding længere og længere tilbage. Ja, ved flere lejligheder har man endog stillet forslag, som efter vor opfattelse synes at være en karikatur, når det drejer sig om statens nødvendige hjælp til erhvervslivet. Imidlertid har de to partier været yderst tilbageholdende, når det har drejet sig om offentlige indgreb i prisdannelsen, ja, selv på områder, hvor vi kunne sige, at den ikke altid foregik på grundlag af en fri konkurrence.

I forbindelse med omtalen af lovforslaget bør det imidlertid bemærkes, at de to partier har fremsat forslag om forringelser i lov om tilsyn med monopoler og konkurrencebegrænsninger samt om ophævelse af lov om indseende med priser. Det er da i allerhøjeste grad besynderligt og inkonsekvent, at man foreslår det offentliges indgriben i en prisdannelse, hvor der er to modstående parter, der på arbejdsmarkedet skal forhandle sig til et resultat, medens man samtidigt foreslår et friere spillerum for prisfastsættelsen på de områder, som er kendetegnet af manglende og ufuldkommen konkurrence, og hvor virksomhederne derfor mere eller mindre ensidigt kan diktere priserne over for forbrugerne.

Såvel i princippet som i den praktiske fremgangsmåde må jeg stærkt vende mig imod enhver form for voldgift mellem arbejdsmarkedets parter, da en sådan fremgangs-